

шепи безкрайна ^{та} милост на любвеобилното си сърце ^е. Силещи лица изпълваха улиците и базарите, гемии опъваха белите си криле по Босфора, песни и музика ехна из площадите, пестрото благоуханно шествие отново изпълни Меза.

Теофил завари приятеля си тъжен и посърнал.

- В! Бива ли? На какво се заприличал? Сякаш нищо не ядеш. Хайде, размърдай се малко. Виж вън какво хубаво слънце е грейнало... Ще те вода на Хиподрѳма.

- Не ми се ходи никъде.

- Пак ли? Нали ми обеща да не мислиш за България? - Хайде! - и той почти насила накара момъка да сложи наметката и шапката си.

- Кажи ми, Теофиле - попита неочаквано Иваница по пътя - защо си така добър с мене? Не си ли и ти нагласен като статора ^р и Ефросина? Неznam. Сърцето ми казва, че не си. Но тогава - защо? Кажи ми.

Каламодиос дигна рамене и се засмя.

- И аз съм си задавал често този въпрос. Но не знам. Можеш ли ми обясни, защо има хора, които щом ги видиш от пръв път, без никаква причина, чувствуваш, че ти са досадни, нетърпими, прозивни. А други - пак без никакъв особен повод - струва ти се, че си ги виждал някога, някъде, не знаеш защо, но ти са сиъни и близки. Може би само един поглед е достатъчен, за да се разберат сродните души. Аз нямам братя и сестри. Но ти си ми по-скъп от брат. Защо? Може би обичам прямотата на взора ти, чистото ти юношеско сърце... Кой знае. У нас тъй рядко се срещат такива мъже. Аз нямам нито един искрен приятел във Визанс, Иваница. Знаам, че всеки зад гърба ми плете интрига, присмива се, завивда... А днес ще бъдеш на обяд у дома. Игрите са ^сред пладне.